

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Płock, 29 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Płocku II Wydział Karny w składzie

przewodniczący sędzia Dariusz Wysocki

protokolanci: st. sekr. sądowi Agnieszka Skierska i Małgorzata Zeltyng

z udziałem prokuratorów: Roberta Majewskiego i Jana Sadowskiego

oraz oskarżycielki posiłkowej S. D. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie 16 VII, 6, 7, 13, 14, 20, 21 VIII 2019 roku sprawy:

1. **M. R. (1)**, syna E. i J. z domu C., urodzonego (...) w C.,

2. M. R. (2), syna L. i B. z domu P.,

urodzonego (...) w C.,

3. S. D. (2), syna R. i M. z domu B., urodzonego (...) w G.,

oskarżonych o to, że:

I. w miejscowości U. w okresie od listopada 2009 do maja 2010 r.,

działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. N. (1), użyli gazu łzawiącego wobec S. J. (1) i D. M., a następnie zabrali 3 kilogramy marihuany i 2 kilogramy amfetaminy, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

oraz tegoż **M. R. (1)** oskarżonego o to, że:

II. latem 2009 r. w C. brał udział w obrocie środkami odurzającymi w ten sposób, że w celu dalszej odsprzedaży, w nie mniej niż w trzech transakcjach po 100 gramów każda, kupił od S. J. (1) łącznie nie mniej niż 300 gramów marihuany, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy przeciwdziałaniu narkomanii,

III. w okresie od lipca 2009 r. do września 2010 r. w C., działając wbrew przepisom ustawy, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wziął udział w obrocie środkami odurzającymi w ten sposób, że w celu dalszej odsprzedaży nabył od działających wspólnie Ł. N. (1) i M. R. (2) w nieregularnych partiach do 500 gramów, co najmniej 5 kilogramów marihuany, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

IV. w okresie zimowym 2008 r. w C. działając wbrew przepisom ustawy, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wziął udział w obrocie substancjami psychotropowymi w ten sposób, że w trzech partiach po jednym kilogramie sprzedał łącznie 3 kilogramy amfetaminy J. C., tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk;

tegoż M. R. (2), oskarżonego o to, że:

V. w okresie od lipca 2009 r. do czerwca 2011 r. w C., wbrew przepisom ustawy, działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z Ł. N. (1) oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wziął udział w obrocie środkami odurzającymi w ten sposób, że:

- w okresie od listopada 2009 r. do maja 2010 r. sprzedał M. K. (1) w trzech transakcjach w ilości 300 gramów marihuany i 100 gramów amfetaminy pierwsza i następnie po 100 gramów marihuany i amfetaminy, łącznie 500 gramów marihuany i 300 gramów amfetaminy,
- w okresie od lipca 2009 r. do września 2010 r. nabył od A. S. (1), w regularnych partiach maksymalnie do 3 razy tygodniowo, każda po 1 kilogramie, co najmniej 80 kilogramów marihuany i 1 kilogram kokainy w partiach po 100 gramów, w okresie od września 2010 r. do czerwca 2011 r. od mężczyzny o ps. (...) nabył co najmniej 10 kilogramów marihuany, w partiach po 1 kilogramie, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

VI. w okresie od lipca 2009 r. do września 2010 r. w C. i W. brał udział w zorganizowanej zbrojnej grupie przestępczej zwanej grupą szkatułową, mającej na celu obrót hurtowymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany i kokainy, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk,

VII. w dniu 19 stycznia 2011 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. N. (1) i P. C. (1), poprzez otwarte drzwi dostał się do wewnątrz domu rodziny K. przy ul. (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia wyroby ze złotej biżuterii, zegarki damskie i męskie, szlifierkę kątową, płaszcz skórzany i pieniądze w kwocie 950 euro, wszystko o łącznej wartości 89.951 zł i 950 euro na szkodę B. K. i E. K., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk,

VIII. w dniu 17 stycznia 2007r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. N. (1) wziął udział we włamaniu do mieszkania S. K. w ten sposób, że po wywierceniu otworu w drzwiach wejściowych dostali się do wnętrza a następnie zabrali w celu przywłaszczenia wyroby ze złota i srebra w postaci pierścionków, łańcuszków, bransolet, kolczyków, dwóch zegarków marki D. (...) i B., odtwarzacza DVD, telefonu komórkowego N. (...) i pieniędzy w kwocie 350 zł, wszystko o wartości, około 20.000 zł na szkodę S. K., tj. o czyn z art. 279 § 1 kk,

IX. w okresie października 2009 - listopada 2010 w C. działając wspólnie, i w porozumieniu z Ł. N. (1) wziął udział w obrocie bronią palną w ten sposób, że najpierw kupił od mężczyzny o ps. ZAJĄC dwie sztuki broni palnej, tj. strzelbę myśliwską z amunicją typu (...) w ilości 300 sztuk za kwotę łączną 3.500 zł i pistolet W. z dwoma magazynkami amunicji za łączną cenę 2.500 zł, a po okresie około 1 miesiąca odsprzedali te same jednostki broni temu samemu mężczyźnie, tj. o czyn z art. 263 § 1 kk; tegoż **S. D. (2)**, oskarżonego o to, że:

X. w C. w okresie lat 2009 - 2010 r., działając wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego źródło stałego dochodu wziął udział w obrocie środkami odurzającymi w ten sposób, że kupił od Ł. N. (1), w partiach od 100 do 200 gramów, łącznie nie mniej niż 1,5 kilograma marihuany, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

XI. w nocy z 5/6 stycznia 2009 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. (1), P. W. (1), Ł. N. (1) i mężczyzną o ps. (...), poprzez wyłamanie krat zabezpieczających i drzwi wewnętrznych włamali się do pawilonu (...) przy ul. (...) skąd zabrali w celu przywłaszczenia kosmetyki w postaci perfum, wody kolońskiej, pomadek, lakierów i wyroby ze srebra, wszystko o łącznej wartości 39.978,82 zł na szkodę (...) w C., tj. o czyn z art. 279 § 1 kk;

4. A. S. (1), syna J. i H. z domu S.,

urodzonego (...) w W.,

5. **R. R. (1)**, syna W. i K. z domu G., urodzonego (...) w W.,

oskarżonych o to, że:

XII. w okresie od lipca 2009 r. do września 2010 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu, wbrew przepisom ustawy, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wzięli udział w obrocie środkami odurzającymi w ten sposób, że sprzedali w partiach po 1 kilogramie, w regularnych odstępach nawet

do trzech razy w tygodniu, co najmniej 80 kilogramów marihuany działającym wspólnie i w porozumieniu M. R. (2) i Ł. N. (1) oraz kupili od Ł. N. (1) 3 kilogramy marihuany i 2 kilogramy amfetaminy, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

6. **P. C. (1)**, syna A. i A. z domu N.,

urodzonego (...) w C., oskarżonego o to, że:

XIII. w nocy z 30/31 października 2008 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i Ł. N. (1), poprzez odkręcenie zabezpieczenia drzwi wejściowych, włamał się do sklepu (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia wyroby mięsne i wędliniarskie, kasę fiskalną, pieniądze w kwocie 50 zł, pojemniki, wszystko o łącznej wartości ok. 5.000 zł na szkodę (...) w C., tj. o czyn z art. 279 § 1 kk,

XIV. w dniu 19 stycznia 2011 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. N. (1) i M. R. (2), poprzez otwarte drzwi dostał się do wewnątrz domu rodziny K. przy ul. (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia wyroby ze złotej biżuterii, zegarki damskie i męskie, szlifierkę kątową/płaszcz skórzany h pieniądze w kwocie 950 euro, wszystko o łącznej wartości 89.951 zł i 950 euro na szkodę B. K. i E. K., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk,

XV. w nocy z 5/6 stycznia 2009 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z S. D. (2), P. W. (1), Ł. N. (1) i mężczyzną o ps. "M.", poprzez wyłamanie krat zabezpieczających i drzwi wewnętrznych włamali się do pawilonu (...) przy ul. (...) skąd zabrali w celu przywłaszczenia kosmetyki w postaci perfum, wody kolońskiej, pomadek, lakierów i wyroby ze srebra, wszystko o łącznej wartości 39.978,82 zł na szkodę (...) w C., tj. o czyn z art. 279 § 1 kk,

7. A. D. (1), z domu B., córki W. i H. z domu S., urodzonej (...) w C.,

oskarżonej o to, że :

XVI. w okresie lat 2007 - 2009 w C. działając wbrew przepisom ustawy, wzięła udział w obrocie środkami odurzającymi w ten sposób, że sprzedała Ł. N. (1) nie mniej niż 500 gramów marihuany, w partiach od 100 do 200 gramów, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

8. L. Z. (1), córki J. i M. z domu F.,

urodzonej (...) P., oskarżonej o to, że:

XVII. w dniu 19 stycznia 2011 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. N. (1), R. P., M. R. (2), i w ramach ustalonego podziału ról, wspólnie z R. P. spowodowała opuszczenie mieszkania nr przez mieszkającą w nim I. L. (1) by w ten sposób" uniemożliwić ujawnienie włamania, a M. R. (2), i Ł. N. (1) po wywierceniu otworu w drzwiach wejściowych dostali się do wnętrza mieszkania S. K., a następnie zabrali w celu przywłaszczenia wyroby ze złota i srebra w postaci' pierścionków, łańcuszków, bransolet, kolczyków, dwóch zegarków marki D. (...) i B., odtwarzacza dvd, telefonu komórkowego N. (...) i pieniędzy w kwocie 350 zł, wszystko o wartości około 20.000 zł na szkodę S. K., tj. o czyn z art. 279 § 1 kk,

1) na podstawie art. 414§1 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 1 k.p.k.:

a) uniewinnia oskarżonego S. D. (2) od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie XI aktu oskarżenia,

b) uniewinnia oskarżonego P. C. (1) od popełnienia czynów zarzuczonych w punktach XIII i XV aktu oskarżenia,

2) na podstawie art. 414§1 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 7 k.p.k. umarza postępowanie o czyn zarzuczony oskarżonemu M. R. (1) w punkcie IV aktu oskarżenia,

3) oskarżonych M. R. (1) , M. R. (2) i S. D. (2) , w granicach zarzutu I aktu oskarżenia, uznaje za winnych tego, że pod koniec kwietnia 2010 roku w U., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. N. zabrali w celu przywłaszczenia S. J. i D. M. 3 kilogramy marihuany i 2 kilogramy amfetaminy, to jest popełnienia przestępstwa przewidzianego w art. 64 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu pierwotnym: Dz. U. 2005, Nr 179, poz. 1485 – w zw. z art. 4§1 k.k.) i za to na podstawie tegoż art. 64 wymierza: M. R. (1) i S. D. (2) kary po 1 (jednym) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, M. R. (2) karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1, 2 i 3 k.k. wymierza również: M. R. (1) i S. D. (2) kary po 100 (sto) stawek dziennych grzywny o równowartości każdej stawki dziennej wynoszącej 100 (sto) zł; M. R. (2) karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny o równowartości każdej stawki dziennej wynoszącej 20 (dwadzieścia) zł; zaś na podstawie art. 45§1 k.k. orzeka wobec każdego z tych trzech oskarżonych z osobna przepadek 13.000 (trzynastu tysięcy) zł równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia tego przestępstwa,

4) oskarżonego M. R. (1) , w granicach zarzutów II i III aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w okresie od lipca do września 2009 roku w C., w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności:

a) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w ten sposób, że latem 2009 roku, co najmniej dwukrotnie, nabył od S. J. (1), w celu dalszego zbycia, nie mniej niż 100 gram marihuany, tj. popełnienia przestępstwa przewidzianego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu pierwotnym: Dz. U. 2005, Nr 179, poz. 1485 – w zw. z art. 4§1 k.k.), w zw. z art. 12 k.k.,

b) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w taki sposób, że – kupując po 150 gram, 300 gram, 400 gram marihuany – nabył od Ł. N. (1), w celu dalszego zbycia, łącznie nie mniej niż 2 kilogramy marihuany, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, tj. popełnienia przestępstwa przewidzianego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu pierwotnym: Dz. U. 2005, Nr 179, poz. 1485 – w zw. z art. 4§1 k.k.), w zw. z art. 12 i art. 65§1 k.k.,

i za te przestępstwa wymierza mu, na podstawie art. 56 ust. 3 tejże ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (w wyżej wskazanym pierwotnym brzmieniu), w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 57§1 k.k. oraz art. 33§1 i 3 k.k., jedną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, i 100 (stu) stawek dziennych grzywny o równowartości każdej stawki dziennej wynoszącej 100 (sto) zł, a na podstawie art. 45§1 k.k. orzeka przepadek 6.450 (sześć tysięcy czterysta pięćdziesiąt) zł, tj. równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez niego z popełnienia tego przestępstwa,

5) na podstawie art. 85§1 i 2, art. 86§1 i 2 k.k. wymierza oskarżonemu M. R. (3) kary łączne 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny o równowartości każdej stawki dziennej wynoszącej 100 (sto) zł, a na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza mu okres tymczasowego aresztowania od 25 września 2017 roku godzina 6:25 do 31 maja 2019 roku, godzina 17:50, z odliczeniem okresu od 12 lutego 2018 roku do 29 czerwca 2018 roku, tj. odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z 31 marca 2017 roku w sprawie II K 790/12,

6) oskarżonego M. R. (2) uznaje za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach V, VI, VII, VIII i IX aktu oskarżenia, z tym że: czynem z pkt V wziął udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających i w ten sposób działał wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29

lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, a ilość nabytej – wspólnie i w porozumieniu z Ł. N. (1) – od A. S. (1) w okresie od końca lipca 2009 roku do sierpnia 2010 roku marihuany wynosiła nie mniej niż 50 kilogramów; czyn z pkt VI wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 258§2 k.k.; przedmiotem kradzieży opisanej w pkt VII była co najmniej złota biżuteria oraz zegarki damskie i męskie o łącznej wartości 80.351 zł; rzeczy skradzione czynem opisanym w pkt VIII miały wartość nie mniejszą niż 20.000 zł; w okresie od października 2009 roku do listopada 2010 roku posiadał broń palną w postaci: strzelby myśliwskiej z amunicją typu B., strzelby gładko lufowej S., pistoletu G. i pistoletu W., co stanowi przestępstwo określone w art. 263§2 k.k., i:

a) za przestępstwo z pkt V, na podstawie art. 56 ust. 3 powołanej wyżej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu pierwotnym: Dz. U. 2005, Nr 179, poz. 1485 – w zw. z art. 4§1 k.k.), w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., i art. 33§1 i 3 k.k., wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny o równowartości każdej stawki dziennej wynoszącej 20 (dwadzieścia) zł, a na podstawie art. 45§1 k.k. orzeka przepadek 40.000 (czterdziestu tysięcy) zł równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez niego z popełnienia tego przestępstwa,

b) za przestępstwo z pkt VI, na podstawie art. 258§2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

c) za przestępstwo z pkt VII, na podstawie art. 278§1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

d) za przestępstwo z pkt VIII, na podstawie art. 279§1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

e) za przestępstwo z pkt IX, na podstawie art. 263§2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

6) na podstawie art. 85§1 i 2, art. 86§1 i 2 k.k. wymierza oskarżonemu M. R. (2) kary łączne (których podstawą są wszystkie kary wymierzone mu wyżej) 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny o równowartości każdej stawki dziennej wynoszącej 20 (dwadzieścia) zł, a na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza mu okres tymczasowego aresztowania od 25 września 2017 roku, godzina 6:15 do 16 lipca 2019 roku, godzina 15:00, z odliczeniem okresu od 10 listopada 2017 roku do 28 września 2018 roku, tj. odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z 4 lipca 2017 roku w sprawie II K 707/13,

7) w granicach zarzutu X aktu oskarżenia S. D. (2) uznaje za winnego tego, że w okresie nie wcześniej jak od 2009 roku i nie później niż do końca sierpnia 2010 roku w C., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w taki sposób że, kupując po 100 – 200 gram, nabył od Ł. N. (1), w celu dalszego zbycia, łącznie nie mniej niż 1 kilogram marihuany, tj. popełnienia przestępstwa przewidzianego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu pierwotnym: Dz. U. 2005, Nr 179, poz. 1485 – w zw. z art. 4§1 k.k.), w zw. z art. 12 k.k., i za to , na podstawie art. 56 ust. 3 tejże ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (w wyżej wskazanym pierwotnym brzmieniu) i art. 33§1 i 3 k.k. wymierza mu jedną karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, i 100 (stu) stawek dziennych grzywny o równowartości każdej stawki dziennej wynoszącej 100 (sto) zł, a na podstawie art. 45§1 k.k. orzeka przepadek 2.000

(dwóch tysięcy) zł, tj. równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez niego z popełnienia tego przestępstwa,

8) na podstawie art. 85§1 i 2, art. 86§1 i 2 k.k. wymierza oskarżonemu S. D. (2) kary łączne 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny o równowartości każdej stawki dziennej wynoszącej 100 (sto) zł, a na podstawie art. 63§1 kk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza mu okres tymczasowego aresztowania w tej sprawie od 9 kwietnia 2018 roku, godzina 6:00 do 16 sierpnia 2018 roku, godzina 17:40,

9) w granicach zarzutu XII aktu oskarżenia:

a) oskarżonego A. S. (1) uznaje za winnego tego, że od lutego 2010 roku do końca sierpnia 2010 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a przy tym do 19 sierpnia 2010 roku wspólnie i w porozumieniu z R. R. (1), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej w ten sposób, że sprzedał, z reguły w partiach po jednym kilogramie, średnio raz w tygodniu, co najmniej 20 kilogramów marihuany działającym wspólnie i w porozumieniu M. R. (2) i Ł. N. (1), a także przyjął od Ł. N. (1), w celu dalszej dystrybucji, pochodzące z kradzieży 3 kilogramy marihuany i 2 kilogramy amfetaminy, tj. popełnienia przestępstwa przewidzianego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu pierwotnym: Dz. U. 2005, Nr 179, poz. 1485 – w zw. z art. 4§1 k.k.), w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 tejże ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (w wyżej wskazanym pierwotnym brzmieniu) w zw. z art. 64§2 k.k., w zw. z art. 65§1 k.k., i art. 33§1 i 3 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny o równowartości każdej stawki dziennej wynoszącej 300 (trzysta) zł, a na podstawie art. 45§1 k.k. orzeka przepadek 105.000 (stu pięćdziesięciu tysięcy) zł równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez niego z popełnienia tego przestępstwa,

b) oskarżonego R. R. (1) uznaje za winnego tego, że od lutego 2010 roku do 19 sierpnia 2010 roku w W. i po drodze z W. do C., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu i w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w ten sposób, że uczestniczył w sprzedaży M. R. (2) i Ł. N. (1) przez A. S. (1), z reguły w partiach po jednym kilogramie, raz w tygodniu, co najmniej 16 kilogramów marihuany, a także wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1) przyjął od Ł. N. (1), w celu przekazania A. S. (1), pochodzące z kradzieży 3 kilogramy marihuany i 2 kilogramy amfetaminy, tj. popełnienia przestępstwa przewidzianego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu pierwotnym: Dz. U. 2005, Nr 179, poz. 1485 – w zw. z art. 4§1 k.k.), w zw. z art. 65§1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 tejże ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wyżej wskazanym pierwotnym brzmieniu, w zw. z art. 64§2 k.k., w zw. z art. 65§1 k.k., i art. 33§1 i 3 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, i 100 (stu) stawek dziennych grzywny o równowartości każdej stawki dziennej wynoszącej 200 (dwieście) zł, a na podstawie art. 45§1 k.k. orzeka przepadek 32.000 (trzydziestu dwóch tysięcy) zł równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez niego z popełnienia tego przestępstwa,

10) oskarżonego P. C. (1) uznaje za winnego popełnienia przestępstwa zarzuczonego mu w punkcie XIV aktu oskarżenia, z tym że przedmiotem kradzieży była co najmniej złota biżuteria oraz zegarki

damskie i męskie o łącznej wartości 80.351 zł i za to, na podstawie art. 278§1 k.k. oraz art. 33 §1, 2 i 3 k.k., wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny o równowartości jednej stawki wynoszącej 100 (sto) zł, przy czym na podstawie art. 69§1 i art. 70§1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r – w zw. z art. 4§1 k.k. – wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat, a na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet kary grzywny zalicza okres tymczasowego aresztowania w tej sprawie od 9 kwietnia 2018 roku godzina 6:00 do 12 sierpnia 2018 roku godzina 6:00 (z tymczasowego aresztowania stosowanego od 9 kwietnia 2018 roku godzina 6:00 do 16 sierpnia 2018 roku godzina 16:41), uznając tym samym karę grzywny za wykonaną w całości,

11) w granicach zarzutu XVI aktu oskarżenia, oskarżoną A. D. (1), z domu B., uznaje za winną tego, że nie wcześniej jak w 2008 roku i nie później niż w 2009 roku w C., godząc się że M. E., wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii bierze udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru ułatwiła mu swoim zachowaniem popełnienie tego czynu, przewożąc do L. N. (1) nie mniej niż 500 gram marihuany w partiach po 100 – 200 gram, to jest popełnienia przestępstwa przewidzianego w art. 18§3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu pierwotnym: Dz. U. 2005, Nr 179, poz. 1485 – w zw. z art. 4§1 k.k.), w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 56 ust. 3 tejże ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w wyżej wskazanym pierwotnym brzmieniu, w zw. z art. 19§1 k.k. oraz art. 33§1 i 3 k.k. wymierza jej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, i 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny o równowartości każdej stawki dziennej wynoszącej 50 (pięćdziesiąt) zł, a na podstawie art. art. 69§1 i art. 70§1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. – w zw. z art. 4§1 k.k. – wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat, zaś na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet kary grzywny zalicza jeden dzień zatrzymania w tej sprawie (9 kwietnia 2018 roku), uznając grzywnę w wymiarze 2 (dwóch) stawek dziennych za wykonaną,

12) w granicach zarzutu XVII aktu oskarżenia, oskarżoną L. Z. (1) uznaje za winną tego, że 19 stycznia 2011 roku w C., godząc się że w ten sposób będzie pomocna M. R. (2) w realizacji kradzieży z włamaniem do mieszkania S. D. (1), swoim zachowaniem ułatwiła dokonanie tego czynu, doprowadzając do nieobecności w mieszkaniu przez odpowiednio długi czas sąsiadki z naprzeciwka klatki schodowej – I. L. (2)., to jest popełnienia przestępstwa przewidzianego w art. 18§3 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k., i za to na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k. wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. art. 69§1 i art. 70§1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. – w zw. z art. 4§1 k.k. – warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat, a na podstawie art. 71§1 k.k. i art. 33§1 i 3 k.k. wymierza L. Z. (1) 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny o równowartości jednej stawki 50 (pięćdziesiąt) zł, zaś na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet grzywny zalicza jeden dzień zatrzymania w tej sprawie (9 kwietnia 2018 roku), uznając grzywnę w wymiarze 2 (dwóch) stawek dziennych za wykonaną,

13) na podstawie art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonego M. R. (2) na rzecz pokrzywdzonej S. D. (1) 30 000 (trzydzieści tysięcy) zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym w pkt 6 wyroku, dotyczącym pkt VIII aktu oskarżenia,

14) na podstawie art. 627 i art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2-5, art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983 r., Nr 49, poz. 223, ze zm.) zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z ich udziałem w sprawie:

- od M. R. (1): 1.520 (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia) zł tytułem zwrotu wydatków i 3.400 (trzy tysiące czterysta) zł tytułem opłaty,

- od M. R. (2): 1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu wydatków i 900 (dziewięćset) zł tytułem opłaty,

- od S. D. (2): 300 (trzysta) zł tytułem zwrotu wydatków i 3.300 (trzy tysiące trzysta) zł tytułem opłaty,

- od A. S. (1): 1.920 (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia) zł tytułem zwrotu wydatków i 12.400 (dwanaście tysięcy czterysta) zł tytułem opłaty,

- od R. R. (1): 1.920 (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia) zł tytułem zwrotu wydatków i 4.300 (cztery tysiące trzysta) zł tytułem opłaty,

- od P. C. (1): 200 (dwieście) zł tytułem zwrotu wydatków i 5.300 (pięć tysięcy trzysta) zł tytułem opłaty,

- od A. D. (1): 100 (sto) zł tytułem zwrotu wydatków i 720 (siedemset dwadzieścia) zł tytułem opłaty,

- L. Z. (1): 200 (dwieście) zł tytułem częściowego zwrotu wydatków i 780 (siedemset osiemdziesiąt) zł tytułem opłaty, zwalniając ją, na podstawie art. 624§1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 powołanej wyżej ustawy o opłatach w sprawach karnych, od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa ponoszonych kosztów obrony z urzędu i od opłaty,

15) na podstawie art. 630 i art. 632 pkt 1 k.p.k. wydatkami postępowania w częściach uniewinniającej i umarzającej postępowanie obciąża Skarb Państwa,

16) na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2019, poz. 1513, j. t.) przyznaje od Skarbu Państwa, tytułem nie opłaconych kosztów obrony z urzędu oskarżonych:

- adw. A. D. (2) i adw. M. F. po 1.320 (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia) zł,

- adw. M. C. 2.640 (dwa tysiące sześćset czterdzieści) zł,

- adw. P. M. 1.200 (jeden tysiąc dwieście) zł,

podwyższając wszystkie te należności o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług.

(Dariusz Wysocki)

II K 55/19 Uzasadnienie wyroku

Na podstawie art. 423§1a k.p.k., wobec złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku w części dotyczącej oskarżonego M. R. (2) jedynie co do rozstrzygnięcia o karze (k. 3417, 3423), zakres niniejszego uzasadnienia zostaje w tej części (zarzuty V – IX aktu oskarżenia) ograniczony jedynie do kwestii mających znaczenie z punktu widzenia innych rozstrzygnięć wyroku.

I. Fakty udowodnione i nieudowodnione. Podstawy dowodowe ustaleń. Powody niedania wiary dowodom przeciwnym. Okoliczności wyłączające postępowanie

Zarzuty V i XII aktu oskarżenia

Oskarżony M. R. (2), będąc od 18 lutego 2007 roku pozbawiony wolności (k. 2881v), poznał w Zakładzie Karnym w I. A. S. (1) – (...) (Ł. N. - k. 3264), który wyszedł na wolność 6 marca 2009 roku (k. 2635v). Po opuszczeniu zakładu karnego również przez M. R. (2), co nastąpiło 16 lipca 2009 roku (k. 2881v), wyżej wymienieni skontaktowali się,

po czym M. R. (2) i Ł. N. (1), którzy handlowali narkotykami na terenie C., spotkali się z (...) i uzgodnili, że będą brać od niego do rozliczenia, w cenie po 16 zł za gram, w celu dalszej odprzedaży, marihuany. Wzięli jednocześnie od razu w komis pół kilograma tego środka, który w ciągu 3 dni upłynnili w C.. Następnie zawieźli A. J. S. 8 tys. zł i wzięli kilogram marihuany. Od tego czasu brali już regularnie po kilogramie. Zawozili pieniądze za poprzedni kilogram i brali następny. Od któregoś, ale nie wcześniej jak od trzeciego razu nie przyjeżdżali już do W., ale odbierali po kilogramie marihuany mniej więcej w połowie drogi między C., a W., w pobliżu zajazdu (...). Tam dowoził im marihuany, inkasując pieniądze za poprzednią partię, R. R. (1) – (...), który był „człowiekiem” (...) (A. G. – k. 3346, Ł. N. – k. 3265). M. R. (2) i Ł. N. (1) jeździli pod (...) po odbiór „klocka” (kilograma) marihuany od (...) z zasady raz w tygodniu, czasem zdarzało się wyjątkowo, że raz na trzy, cztery dni, jeżeli tak szybko udało im się rozprościć narkotyk. Średnio brali w ten sposób po 4 kilogramy w miesiącu. Nieraz 5 kilogramów. Trwało to około roku czasu, do aresztowania A. S. (1) (Ł. N. – k. 3264, M. R. – k. 3166v-3167), co nastąpiło 1 września 2010 roku (k. 2635v). Natomiast R. R. (1) dostarczał Ł. N. i M. R. w taki sposób marihuany od (...) do 19 sierpnia 2010 roku, kiedy to został zatrzymany z pół kilogramem marihuany w samochodzie (dokładnie 492 gramy – R. R. na k. 3265) i od tego momentu był już tymczasowo aresztowany. Po zatrzymaniu (...) M. R. (2) i Ł. N. (1) krótko jeszcze jeździli więc po marihuany ponownie do W., gdzie odbierali ją od „chłopaka”, który też był „człowiekiem” (...), ale nie pamiętają jak miał na imię i jak na niego mówiono.

Ostrożnie szacując, przyjąć tym samym należało, że M. R. (2) i Ł. N. (1) nabyli od A. S. (1), w celu dalszego zbycia, przez okres, nie wcześniej niż, od końca lipca 2009 roku do końca sierpnia 2010 roku, nie mniej niż 50 kilogramów marihuany, którą dzielili między siebie po połowie (Ł. N. – k. 3265v) i którą Ł. N. sprzedawał przeważnie po 25 zł za gram, a M. R. po 18 zł, 18,50 zł, 20 zł za gram (Ł. N. i M. R. – k. 3266). Ł. N. niewielkie ilości marihuany sprzedawał też w tym czasie po cenie nabycia (16 zł za gram), w celu dalszego zbycia przez nabywających ją od niego: M. R. (1) – (...) po 150 gram, 300 gram, 400 gram, łącznie nie mniej niż 2 kilogramy i S. D. (2) po 100 – 200 gram, łącznie nie mniej niż 1 kilogram (Ł. N. – k. 3266v, 3271-3271v). Natomiast ze swojej partii nie odstępował marihuany M. R. (1) M. R. (2) (k. 3353).

Powyzsze fakty dowiedzione zostały zeznaniami świadka Ł. N. (1), wcześniejszymi wyjaśnieniami złożonymi przez tego świadka w charakterze podejrzanego, wyjaśnieniami oskarżonego M. R. (2) i zeznaniami świadka A. G. (2) (gdychodzi o różnicę między depozycjami M. R. i Ł. N., a A. G. – vide infra s. 11-12). Dowody te, w zakresie w jakim pozostawały ze sobą spójne co do zasady, sąd uznał za posiadające wartość procesową i odpowiadające prawdzie. Natomiast wyjaśnienia oskarżonych A. S. (1) i R. R. (1), nieprzyznających się do popełnienia zarzuconego czynu, nie zasługiwały na wiarę. Sąd uznał je za podyktowane interesem procesowym uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z 4 marca 2016 roku, oznaczonym XVIII K 297/11, ustalone zostało (k. 32-34v, t. XVIIIc), a w sprawie niniejszej potwierdził to świadek A. G. (2) (k. 3345-3347), że oskarżeni A. S. (1) i R. R. (1) brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, tzw. szkatułowej ((...) – świadek A. G. – k. 3345), kierowanej przez R. S. ((...)), który do 25 października 2009 roku polecenia wydawał za pośrednictwem M. K. (2) ((...)). Grupa uzyskiwała nienależne korzyści majątkowe z haraczy, czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inne osoby, jak też z udziału w obrocie i wprowadzania do obrotu narkotyków. Za sprawy finansowe w strukturach grupy (...) odpowiadał M. (...), który co miesiąc zbierał wszystkie pieniądze, jakie w danym okresie wpływały na „konto” grupy ze wszystkich punktów i robił rozliczenia finansowe. Grupa miała zorganizowane hierarchicznie struktury. R. S. i M. K. (2) nie wykonywali sami żadnych bezpośrednich czynności przy popełnianiu przestępstw. Czyniły to, na polecenie, osoby pozostające względem nich w stosunku zależności wynikającym z umiejscowienia w strukturach grupy. R. S., kontrolował informacje na temat aktywności grupy, wskazywał osoby, które określonymi sprawami, mają się zająć, rozdzielal zadania między członków grupy. Zarząd grupy był hermetyczny. Swoje polecenia (...) przekazywał za pośrednictwem” B.”, który następnie przekazywał je dalej tzw. kapitanom. A. S. (1) ((...)), obok innych osób, miał w grupie (...) wysoką pozycję kapitana. M. to znaczenie, ponieważ do R. S. członkowie grupy nie mieli w ogóle dostępu, a dostęp do M. K. (2) był ograniczony do ściśle określonych osób, spośród właśnie kapitanów grupy. W ramach podziału zadań w grupie przestępczej, A. S. (1) brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach oraz zajmował się sprawami interwencyjnymi,

tj. zbieraniem „chłopaków”, którym przekazywał polecenia odnośnie do tego, co mają robić, gdzie i z kim. Nadto był odpowiedzialny za przechowywanie broni grupowej. A. S. (1), wraz z innym kapitanem (I. Al (...)), z którym po aresztowaniu (...) przejęli de facto jego rolę w grupie (świadek A. G. – k. 3346), zlecał wyjazdy mające na celu demonstrację siły, czyli tzw. rozkminki, w których czasem też sam brał udział. A. S. (1), w ramach swojej działalności grupowej w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, narkotyki do handlu otrzymywał od M. K. (2), a także pośrednio od samego R. S., z którymi się rozliczał. W ramach swoich obowiązków w grupie (...) rozprawdzał hurtowo narkotyki w znacznych ilościach, celem ich dalszej odprzedaży pomiędzy osoby z grupy. W tym czasie kierował też podgrupą osób, m. in. R. R. (1), które brały udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających. Kierował ponadto podgrupą osób, którym za pośrednictwem A. G. (2) wydawał polecenia, a które podlegały bezpośrednio jemu. A. G. (2), na polecenie A. S. (1) określone osoby kierował na wyjazdy interwencyjne (rozkminiki) mające na celu ochronę interesów grupy, czy egzekwowanie jej „praw”. A. S. (1) podejmował także inne potrzebne działania chroniące interesy (...), co tłumaczy, między innymi, sens i znaczenie czynu objętego zarzutem I aktu oskarżenia (vide infra). Powołany wyżej prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie obejmuje także ustalenie, że oskarżony R. R. (1) (...), od czasu swojego powrotu z Wielkiej Brytanii pod koniec lipca 2009 roku, podlegał bezpośrednio A. S. (1). Obok, niektórych innych osób, biorących w ramach grupy szkatułowej udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, miał magazyn, w którym A. S. (1) przechowywał należące do niego (...) środki odurzające w znacznych ilościach. W miejscu zamieszkania R. R. (1) A. S. (1) przechowywał również, będącą w jego posiadaniu, broń palną grupową. R. R. (1), wyróżniający się imponującą sylwetką kulturysty (co w toku rozprawy widoczne było wyraźnie już na pierwszy rzut oka), uczestniczył ponadto w przedsięwzięciach mających na celu demonstrację siły oraz rozwiązywanie problemów grupy przy użyciu siły.

Problem rzeczy osądzonej

Wszystkie zachowania A. S. (1) wyczerpujące znamiona przestępstwa określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii mieszczące się w skonkretyzowanym, a jednocześnie szeroko uogólnionym opisie czynu ciągłego przypisanego temu oskarżonemu w pkt IV ppkt 1 powołanego już wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 4 marca 2016 roku, oznaczonego XVIII K 297/11 („w okresie nie później niż od czerwca 2009 roku do stycznia 2010 roku w W. (...) w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami (...) narkotyki wielokrotnie przekazał (...) nieustalonym osobom celem dalszej sprzedaży narkotyków przez te osoby (...) w tym m. in.” – k. 651 w t. IV) oraz wszystkie zachowania R. R. (1), mieszczące się w skonkretyzowanym, a jednocześnie szeroko uogólnionym opisie czynu ciągłego przypisanego temu oskarżonemu w pkt LXXVII ppkt 1 tego wyroku („w bliżej nieustalonym okresie nie wcześniej niż od końca lipca 2009 roku do stycznia 2010 roku w W. (...) wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, (...) brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany (...), które (...) na polecenie A. S. (1) przekazywał odbiorcom (...), w tym m. in.” – k. 662, t. IV), nie mogą być obecnie (a więc także w niniejszym postępowaniu) ocenione inaczej, o czym przesadza prawomocność wyroku oznaczonego XVIII K 297/11. Wszystkie zachowania odpowiadające temu opisowi i mieszczące się w określonych w nim granicach miejscowo, czasowo okolicznościowych składają się bowiem na czyn ciągły, określony w art. 12 k.k., przypisany indywidualnie każdemu z tych dwóch oskarżonych w tym, powołanym wyżej, wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie. Dotyczy to oczywiście także zachowań sprawczych, wyczerpujących znamiona przestępstwa określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które były podjęte przez A. S. (1) i R. R. (1) po styczniu 2010 roku, **pod warunkiem, że były podjęte w wykonaniu powziętego wówczas z góry zamiaru**. Konkretyzując: gdyby zachowania składające się na czyn objęty zarzutem XII aktu oskarżenia w sprawie niniejszej, podjęte zostały przez A. S. (1) i R. R. (1) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, stanowiącego stronę podmiotową czynów ciągłych przypisanych im wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie oznaczonym XVIII K 297/11, to postępowanie karne co do czynu zarzuconego oskarżonym S. i R. w pkt XII aktu oskarżenia podlegałoby umorzenia na podstawie art. 17§1 pkt 7 k.p.k., tj. zgodnie z regułą ne bis in idem procedatur.

Czyn ciągły obejmuje bowiem wielość zachowań podjętych w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Sprawca, przystępując do realizacji pierwszego składającego się na ciągłość zachowania, działa w zamiarze obejmującym wszystkie zachowania objęte znamieniem ciągłości. W takim, a zarazem tylko w takim wypadku kompleks zachowań

traktowany jest jako jedna integralna i nierozzerwalna całość (uchwała SN z 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01, OSNKW 2002/1-2/2). W związku z powyższym, prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 12 k.k.) stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia, i to niezależnie od tego jak ma się społeczna szkodliwość nowo ujawnionych fragmentów czynu ciągłego do społecznej szkodliwości zachowań uprzednio w ramach tego czynu osądzonych. Chodzi bowiem o zachowania, które w razie ich wcześniejszego ujawnienia weszłyby w skład osądzonego czynu ciągłego.

Jeszcze raz należy powtórzyć, że czyn ciągły – uznany w art. 12 k.k. za jeden czyn zabroniony – stanowi z punktu widzenia zasad odpowiedzialności karnej jednolitą całość. Podstawą zaś odpowiedzialności za ten czyn są wszystkie objęte znamieniem ciągłości zachowania. Granice czynu ciągłego wyznacza początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań, jeśli wszystkie zostały podjęte ze z góry powziętym zamiarem, a ocena stopnia szkodliwości społecznej wcześniej ujawnionych i osądzonych prawomocnie zachowań składających się na czyn ciągły oraz zachowań ujawnionych później nie ma znaczenia dla kwestii prawomocności czynu ciągłego. Rzecz jednak w tym, że zachowania składające się na czyn objęty zarzutem XII aktu oskarżenia w sprawie niniejszej nie były podjęte przez A. S. (1) i R. R. (1) w wykonaniu powziętego wówczas z góry (tj. w czerwcu 2009 roku – S. i w lipcu 2009 roku – R.) zamiaru. Ten, mający znaczenie prawne fakt pozostaje poza – korzystającym z ochrony res iudicata – zakresem subsumpcji dokonanej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie XVIII K 297/11, ustanawiającym zarazem granice oceny ne bis in idem procedatur. Należy on do zakresu samodzielności orzeczniczej sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, którą chroni art. 8§1 k.p.k. A Sąd Okręgowy w Płocku, orzekający w przedmiotowej sprawie, rozstrzygając samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne, zgodnie z tymże art. 8§1 k.p.k., nie pozostaje w takim zakresie związany wyrażoną w tamtym wyroku oceną (Sądu Okręgowego w Warszawie) i stoi na stanowisku, że zachowania sprawcze stanowiące obrót środkami odurzającymi, polegające na udzielaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, środków odurzających innym osobom, nie stanowią czynu ciągłego, lecz są czynami tworzącymi ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91§1 k.k. Identyczne zapatrywanie wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej już wyżej uchwały z 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01 (OSNKW 2002/1-2/2). Podobne stanowisko prezentują też inne sądy, np. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, w wyroku z 28 lutego 2001 r., II AKa 303/2000 (Prok. i Pr. 2001, z. 10, poz. 15). Czym innym jest bowiem podejmowanie określonych działań w wykonaniu z góry powziętego zamiaru (art. 12 k.k.), a czym innym zamiar wykorzystywania każdej nadarzającej się okazji do popełnienia kolejnego, identycznego czynu zabronionego (art. 91§1 k.k.).

Postępowanie karne o czyn zarzucony oskarżonym A. J. S. i R. M. R. w pkt XII aktu oskarżenia nie podlega tym samym in globo umorzeniu, ponieważ zachowań sprawczych, wyczerpujących znamiona przestępstwa określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, objętych zarzutem XII aktu oskarżenia, a mających miejsce po styczniu 2010 roku nie obejmuje prawomocność oceny (kwalifikacji) prawnej przyjętej w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 4 marca 2016 roku, oznaczonego XVIII K 297/11, w zakresie odnoszącym się do rozstrzygnięć zawartych w jego pkt IV ppkt 1 i pkt LXXVII ppkt 1 części dyspozytywnej. Z tego powodu zachodzi sytuacja procesowa, w której ma miejsce ciąg przestępstw (w tym wypadku dwóch przestępstw), który tworzą dwa czyny ciągłe: pierwszy popełniony w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, objęty prawomocnością rzeczy osądzonej na podstawie wyroku XVIII K 297/11 SO w Warszawie; drugi, popełniony przez A. S. (1) od lutego do września 2010 roku w W., a przez R. R. (1) od lutego do 19 sierpnia 2010 roku w W., co przyjęte zostało przez SO w Płocku w wydanym tu wyroku. Stała sprzedaż marihuany Ł. N. (1) i M. R. (2) przez A. S. (1), po jednym kilogramie, nie rzadziej niż średnio raz w tygodniu objęta była bowiem zawartym przez wymienionych porozumieniem przestępczym, do którego realizacji przystąpił też, w ramach podziału ról, jako sprawca wykonawczy R. R. (1). Postępowanie karne o ten drugi czyn ciągły A. J. S. i R. M. R. nie podlegało tym samym umorzeniu, ponieważ czynu tego nie obejmuje res iudicata ustanowiona wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z 4 marca 2016 roku (XVIII K 297/11).

Zarazem Sąd Okręgowy w Płocku, orzekający w przedmiotowej sprawie, nie uznał za bezwzględnie konieczne wprowadzenie korekty do opisu czynu ciągłego w zarzucie XII aktu oskarżenia, odnośnie do uznania za część składową tego czynu przyjęcia przez A. J. S., za pośrednictwem R. M. R., 3 kilogramów marihuany i 2 kilogramów amfetaminy od

M. R. i Ł. N.. To, „odwrotne” niejako zachowanie (przekazanie narkotyków ich zbywcy przez regularnych nabywców) wpisuje się bowiem w logikę i specyfikę zawartego w drugiej połowie lipca 2009 roku porozumienia przestępnego, w ramach którego M. R. i Ł. N. uznali zwierzchność i przyjęli patronat (...). Konsekwencją tego był czyn objęty zarzutem I aktu oskarżenia i przekazanie przedmiotu jego czynności wykonawczej A. S. (vide infra – zarzut I).

Zarzut IV aktu oskarżenia

Inaczej niż to wyżej zostało przyjęte ocenić należało z punktu widzenia reguły *ne bis in idem* procedatur zachowania oskarżonego M. R. (1) objęte zarzutem IV aktu oskarżenia.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z 31 marca 2017 roku w sprawie II K 790/12 M. R. (1) został prawomocnie skazany za to, że od końca 2007 roku do marca 2008 roku – a więc także zimą 2008 roku (przyp. SO) – „(...) wspólnie i w porozumieniu z J. B. brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ten sposób że nabył w nieustalonej liczbie transakcji, po 100 gram, 150 gram od J. B. łącznie 0,5 kg amfetaminy (...)” – interpunkcja oryginalna – (k. 3034, 3036, 3040). Świadcowi Ł. N. (1) wiadomym jest natomiast, że oskarżony M. R. (1), zimą 2008 roku w C. (zarzut IV aktu oskarżenia) nabył 2 – 3 krotnie po około kilogramie amfetaminy od J. B., które zbył J. C. (k. 3267). Wynika z tego, że ilość (waga) amfetaminy nabytej przez M. R. (1) od J. B. i zbytej J. C. przewyższa o 2,5 kilograma ilość tej substancji przypisaną M. R. (1) w powyższym wyroku. Tym samym nabycie przez M. R. (1) od J. B. 2,5 kilograma amfetaminy „zimą 2008 roku” i jej dalsze przekazanie – J. C. – (zarzut IV aktu oskarżenia) mogłoby stanowić inny czyn, a nie fragment czynu ciągłego przypisanego prawomocnie temu oskarżonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z 31 marca 2017 roku w sprawie II K 790/12, gdyby oskarżony R. nie działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Takiego ustalenia *ad casum* poczynić się jednak nie da. Przeciwnie – systematyczne, ciągle nabywanie amfetaminy, w celu dalszego obrotu nią, stale od jednej i tej samej osoby (J. B.) świadczy właśnie o działaniu będącym wykonywaniem z góry powziętego zamiaru. Jeśli więc nawet przyjęta w wyroku Sądu Rejonowego w Ciechanowie z 31 marca 2017 roku w sprawie II K 790/12 ilość amfetaminy nabytej przez M. R. (1) od J. B. w tym okresie, w celu dalszej dystrybucji jest znacząco niższa od rzeczywistej (wobec nieuwzględnienia wszystkich zachowań sprawczych), to i tak nie pozwala to prowadzić obecnie postępowania o „resztę” (część) czynu ciągłego przypisanego M. R. (1) tamtym wyrokiem (*ne bis in idem*). Inną rzeczą jest, że nie tylko nie można przyjąć, że powyższe ustalenia ilościowe stanowiące podstawę wyroku II K 790/12 były ściśle, ale nie udało się ponadto uzyskać pewności co do tego, czy świadek Ł. N. (1), wskazując ilość (wagę) amfetaminy w zeznaniu obciążającym M. R. w tym zakresie, nie pomylił tego zdarzenia z innym, dotyczącym innych osób. Takie, znaczące różnice ilościowe w zeznaniach (wyjaśnieniach) skruszonych przestępców, a więc składanych, co do zasady, w dobrej wierze występują bowiem w tej sprawie. Na przykład świadek A. G. (2) ((...)) zeznał, że w jego obecności oskarżeni R. i N. nabyli, biorąc w komis od A. S. (1) ((...)) trzykrotnie po 5 kilogramów marihuany (k. 3346). Tymczasem obydwaj skruszeni – tj. zarówno świadek N., na którego zeznaniach opiera się większość zarzutów aktu oskarżenia w tej sprawie, jak i oskarżony M. R. (2), który w końcu zdecydował się przyznać do popełnienia zarzuconych mu czynów, twierdzą że jednorazowo nigdy nie dostawali w komis więcej niż kilogram marihuany (k. 3166v, 3264-3266, 3353). Ocena tej różnicy w depozycjach skruszonych podejrzanych zostaje omówiona niżej (s. 11-12).

Skoro zatem wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z 31 marca 2017 roku w sprawie II K 790/12 M. R. (1) został prawomocnie skazany za to, że od końca 2007 roku do marca 2008 roku – a więc także zimą 2008 roku – w C., wspólnie i w porozumieniu z J. B. brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, to brakuje wystarczających podstaw faktycznych do przyjęcia, że trzykrotne nabycie przez niego amfetaminy od J. B. zimą 2008 roku w C. (i zbycie jej J. C.) nie stanowi części czynu ciągłego przypisanego prawomocnie M. R. tym wyrokiem. Sąd uznał tym samym, że zachowanie objęte zarzutem IV aktu oskarżenia stanowi składową czynu ciągłego przypisanego M. R. powołanym wyżej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie.

Zarzut I aktu oskarżenia

W ramach przestępczej współpracy oskarżonych A. J. S. z M. R. i Ł. N. (vide supra – zarzut V i XII), (...), który w grupie (...) był jednym z kapitanów, zapewniał M. R., Ł. N., a także M. R. ((...)) ochronę z ramienia tej grupy (Ł. N.

– k. 3266, 3266v. - (...), A. G. – k. 3349). Z kolei M. R., Ł. N. i M. R. odwzięczali się za to, przyjeżdżając „pomagać” (...) w rozkminkach (A. G. – k. 3349, 3345). Jednak wcześniej, przed opuszczeniem zakładu karnego Przez M. R. (2) 16 lipca 2009 roku, a więc przed nawiązaniem współpracy z A. S. (1) w drugiej połowie lipca 2009 roku, Ł. N. (1) pozyskiwał marihuanę z innych źródeł, z M., z (...) (Ł. N. – k. 3264), w tym od S. J. (1). Także w okresie przestoju, kiedy „magazyn (...) był pusty”, Ł. N. 2 – 3 razy wziął marihuanę od S. J. (1) (Ł. N. – k. 3261-3261v, 3267). Od S. J. (1) brał też, w małych ilościach marihuanę, nie mniej niż dwa razy po 50 gram, czyli łącznie 100 gram, M. R. (1) (S. J. – k. 3249, Ł. N. – k. 3266v).

Ponieważ S. J. sprzedawał marihuanę po 13.500 zł za kilogram, a (...) po 16.000 zł za kilogram, to J. był dla A. S. i (...) konkurencją (Ł. N. – k. 3263), niezależnie od tego, że (...) miał najlepszą marihuanę. Skoro więc M. R. współpracował już wcześniej ze (...), jeszcze z M. K. (2) – (...) (A. G. – k. 3349), to M. R. i Ł. N., podejmując ze (...) współpracę od lata 2009 roku, doszli po pewnym czasie z M. R. do wniosku, że mogą przysłużyć się (...), szkodząc konkurencji, a przy okazji zarobić. Do współpracy w tym zaprosili też S. D. (2). Uzgodnili, że zamówią większą ilość marihuany u J., którą zabiorą mu następnie przemocą i przekażą (...), dzieląc się z A. S. zyskiem. Postanowili to zrobić pod koniec kwietnia 2010 roku (S. J. – k. 3247v i k. 150), czyli krótko przed mającym nastąpić zgłoszeniem się S. J. do zakładu karnego w celu odbycia kary, co miało nastąpić w maju 2010 roku (tamże). Wcześniej uzyskali na tę akcję zgodę (...), który ustalił, że zapłaci im za to co zabiorą konkurencji po 13.000 zł za kilogram, przy czym potrąci z wypłaty 1/5, czyli swoją część. W tym celu M. R. z Ł. N. zgłosili S. J. zapotrzebowanie na 14 kilogramów marihuany. J. jednak, pechowo, w tym czasie sam narkotyków nie posiadał. Zamówił więc marihuanę u D. M., który też wtedy więcej nie miał marihuany jak 5 kilogramów. N. załatwił więc zastępczo od M. K. (3), do rzekomego rozliczenia, jeszcze 2 kilogramy amfetaminy (S. J. – k. 3246v, Ł. N. – k. 3261). Następnie R., R., N. i S. D. (2) ustalili, że w celu załatwienia transakcji spotkają się z J. w U.. W ustalone miejsce S. J. (1) przyjechał z D. M.. M. R. (2), który przywiózł tam M. R. (1), Ł. N. (1) i S. D. (2), odjechał i miał czekać na nich w lesie, w ustalonym miejscu. W trakcie rzekomego finalizowania zakupu narkotyków, R., N. i D. oddalili się z J., który taszczył torbę z 3, zamiast mających być 5, kilogramami marihuany i 2 kilogramami amfetaminy, w kierunku miejsca, gdzie miał rzekomo czekać ktoś z pieniędzmi. Po drodze Ł. N. użył w stosunku do S. J. gazu pieprzowego i zabrał zdezorientowanemu, oślepijonemu torbę z zawartością 3 kilogramów marihuany i 2 kilogramów amfetaminy, po czym wszyscy trzej (N., R., S. D. (2)) podążyli z nią do czekającego w samochodzie w lesie M. R.. Zabraną marihuanę i amfetaminę odebrał, w celu przekazania A. S. (1), R. R. (1). Podczas spotkania w (...), (...), który przekazał także wypłaconą przez A. J. S., należną im według uzgodnienia, część pieniędzy za „towar” zabrany konkurencji. Pieniędzmi wypłaconymi przez (...) Ł. N., M. R., M. R. i S. D. podzielili się po równo (Ł. N. – k. 3262, 3262v, 3263).

Powyższe fakty dowiedzione zostały zeznaniami świadków S. J. (1) i Ł. N. (1), wcześniejszymi wyjaśnieniami złożonymi przez tych świadków w charakterze podejrzanych oraz wyjaśnieniami oskarżonego M. R. (2). Dowody te, w zakresie w jakim pozostawały ze sobą spójne, sąd uznał za posiadające wartość procesową i odpowiadające prawdzie. W odniesieniu do udziału w przestępstwie M. R. (1) sąd oparł się na zgodnych ze sobą w tym względzie zeznaniach S. J. (1) i Ł. N. (1), nie dając wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. R. (2). Te ostatnie uznał za nieodpowiadające w tej części prawdzie, bo podyktowane chęcią nieobciążania oskarżonego R. (podobnie jak i oskarżonej Z. – vide infra zarzut XVII). Wyjaśnienia oskarżonych M. R. (1) i S. D. (2), nieprzyznających się do popełnienia zarzuconego czynu, a także zeznania świadka D. M., oskarżonego o czyn powiązany w innym postępowaniu (II K 104/18) nie zasługiwały na wiarę. W ocenie sądu nie odpowiadały one prawdzie ze względu na interes procesowy, sprzeczający się uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Wyjaśnienia skruszonych podejrzanych: S. J. (1), Ł. N. (1), A. G. (2) i M. R. (2), a następnie złożone przez trzech pierwszych zeznania w charakterze świadków pozostawały zgodne i spójne zarówno wewnątrz, jak i wzajemnie ze sobą, w zakresie kwestii zasadniczych. W szczegółach, w tym dotyczących danych ilościowych, przebiegu zdarzeń, udziału w nich innych oskarżonych nieprzyznających się do popełnienia zarzuconych czynów (R., D., C., Z.) różniły się między sobą. Ocena całokształtu okoliczności sprawy pozwala uznać, że S. J., Ł. N., A. G. i M. R., decydując się na przyznanie i złożenie wyjaśnień dotyczących innych osób, uczynili to – co do zasady – w dobrej wierze. Wyjątki:

- oskarżony M. R. (2) przez dłuższy czas w toku trwającego śledztwa nie przyznawał się do popełnienia zarzuconych czynów, a decydując się w końcu na przyznanie zachował margines przestępczej lojalności wobec M. R. (1) i L. Z. (1), z którymi miał bliższe relacje,

- zacierający pamięć upływ czasu, przy nakładaniu się na siebie licznych zdarzeń z przeszłości, o które pytani byli w toku przesłuchań skruszeni podejrzani, mógł spowodować nieumyślne pomieszczenie między sobą lub deformację niektórych faktów i szczegółów faktycznych.

Dlatego sąd nie przyporządkował wartości procesowej tym częściom wyjaśnień złożonych przez skruszonych podejrzanych, co do których nie uzyskał całkowitego przekonania o ich zgodności z prawdą. Dotyczy to:

- wskazanej już wyżej przez A. G. ilości marihuany nabywanej przez M. R. i Ł. N. od A. S., inaczej przedstawionej przez M. R. i Ł. N.,

- udziału oskarżonych D. i C. w kradzieżach z włamaniem (niżej zarzuty XIII, XI i XV: s. 14).

Zarzuty III i X aktu oskarżenia

Jedynym dowodem na okoliczność popełnienia przez M. R. (1) czynu zarzuconego w pkt III i popełnienia przez S. D. (2) czynu zarzuconego w pkt X aktu oskarżenia są zeznania złożone przez świadka Ł. N. (1). Świadek ten zeznał, że zdarzyło mu się sprzedawać marihuanę M. R. (1) w latach 2009 – 2010 r., z tym że dokładnie okresu tego nie pamięta. Odstępował R. marihuanę po takiej samej cenie za jaką ją kupował od A. S. (1) ((...)). Sprzedawał po cenie zakupu, ponieważ w ich relacjach R. był ważniejszy od świadka i od M. R. (2). Świadek N. nie wie natomiast, czy M. R. (2) sprzedawał marihuanę M. R. (1). Po odczytaniu odnośnego fragmentu wyjaśnień złożonych w charakterze podejrzanego, świadek N. zeznał, że „mniej więcej” było tak, jak wyjaśnił w toku śledztwa. Określił, że R. kupował od niego kilka, kilkanaście razy po 300 gram, nieraz 400, a nieraz 150 gram marihuany.

Oskarżony M. R. (2), przyznając się do popełnienia zarzuconych czynów, zaprzeczył by sprzedawał marihuanę M. R. (1) (k. 3353). Świadek Ł. N. (1) stwierdził, że nie wie, czy M. R. (1) kupował marihuanę od M. R. (2) (k. 3266v).

Świadek Ł. N. (1) zeznał, że marihuanę brał od nich również S. D. (2) i że było to w latach 2009 – 2010, kiedy nabywali marihuanę od S., a także od M. E.. Świadek nie był sobie natomiast w stanie przypomnieć ile marihuany sprzedał S. D., w każdym razie były to nieduże ilości, po 100 – 200 gram, łącznie około kilograma. S. D. (2) sam sprzedawał odstąpioną mu przez świadka marihuanę. Na D. Ł. N. również, co do zasady nie zarabiał. Sprzedawał mu po cenie zakupu od A. S., ponieważ S. sam mówił żeby dać z tego D.. Jeżeli natomiast D. nie zapytał S., czy coś może wziąć z partii zakupionej przez N., to Ł. N. zarabiał na S. D. po 1 zł na gramie (k. 3271-3271v).

Oceniając wartość dowodową wyjaśnień i zeznań Ł. N. (1) składanych w tym samym przedmiocie, sąd uznał, że depozycje Ł. N. (1) posiadają wartość dowodową w takim zakresie, w jakim świadek składał je po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej grożącej za złożenie fałszywych zeznań. Składając wyjaśnienia w toku śledztwa Ł. N. (1) nie był bowiem w ten sposób motywowany do mówienia prawdy. Kierowała nim zasadniczo intencja skorzystania z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Mógł więc, odpowiadając na pytania, przyznawać fakty i okoliczności, których nie był pewien. Za podstawę dowodową ustaleń dotyczących czynu zarzuconego M. R. (1) w pkt III i czynu zarzuconego S. D. (2) w pkt X aktu oskarżenia sąd uznał w związku z tym zeznania złożone przez świadka Ł. N. (1) na rozprawie. Wynika z nich, że R. odkupił od świadka kilka, kilkanaście razy po 300, 400, nieraz 150 gram. Ostrożnie szacując należało zatem przyjąć że ilość odkupionej łącznie w ten sposób marihuany nie mogła być mniejsza niż 2 kilogramy. Gdy chodzi o S. D. (2), to Ł. N. zeznał na rozprawie, że łącznie odprzedał mu około kilograma marihuany. Nie było natomiast takich powodów, jak omówione niżej, odnośnie do zarzutów XIII, XI i XV aktu oskarżenia, które uzasadniałyby zupełne odrzucenie zeznań Ł. N. dotyczących odprzedaży marihuany M. R. i S. D., jako nieposiadających wartości dowodowej.

Zarzut II aktu oskarżenia

Świadek N. zeznał, że M. R. (1) kupował marihuanę od S. J. (1), który sprzedawał taniej. Świadek nie wie natomiast, ile razy i w jakich ilościach M. R. kupił marihuanę od S. J.. Wyjaśnił to w toku rozprawy S. J. (1). Zeznał mianowicie, że R. ps. (...) jeździł wtedy niebieskim motorem marki S., którym przyjeżdżał po marihuanę do świadka pod dom. Jednak świadek J., z tego co pamięta, sprzedał M. R. (1) 2 – 3 razy może po 50 gram marihuany (k. 3249). Po odczytaniu wyjaśnień złożonych na tę okoliczność w toku śledztwa, świadek S. J. (1) zeznał, że tak jak powiedział, to było do trzech razy. Na dzień dzisiejszy ilości narkotyków nie pamięta, ponieważ ma dużo spraw, w których składa zeznania i dane ilościowe z poszczególnych zdarzeń mogą mu się mylić. Poza tym S. J. potwierdził wyjaśnienia, które składał w prokuraturze. Dlatego sąd przyjął, zgodnie z art. 5§2 k.p.k., że M. R. (1), co najmniej dwukrotnie, nabył od S. J. (1), w celu rozprowadzenia, nie mniej niż 100 gram marihuany. Wyjaśnienia M. R. (1) nie odpowiadały prawdzie. Podyktowane zostały przyjętą przez tego oskarżonego linią obrony.

Zarzuty XIII, XI i XV aktu oskarżenia

Sąd nie uznał za udowodnione, że oskarżony P. C. (1) wziął udział w kradzieżach z włamaniem do sklepu (...) S.A. w nocy z 30 na 31 października 2008 roku i do pawilonu Spółdzielczego (...) w C. w nocy z 5 na 6 stycznia 2009 roku. Jedynym dowodem obciążającym P. C. w tym zakresie były zeznania świadka Ł. N. (1) (k. 3269-3269v) i wcześniej złożone przez świadka wyjaśnienia w charakterze podejrzanego (k. 1018-1019, 1970-1973).

Gdy chodzi o pierwszy z tych czynów (zarzut XIII), to świadek Ł. N. (1) zeznał, że wspólnie z oskarżonym P. C. (1) i z P. W. (1) włamał się do sklepu mięsnego przy ul. (...), a adres pamięta bo to jest blok, w którym sam mieszkał. Świadek zeznał, iż na 100 % jest pewien, że włamania dokonali w ten sposób, iż odkręcili 4 śrubki mocujące blachę zabezpieczającą drzwi, w których nie było szyby i tą drogą, przez powstały otwór dostali się do wnętrza sklepu. Stamtąd zabrali około 500 kg mięsa. Świadek wie, ponieważ było tego bardzo dużo. Mięso to znajdowało się w lodówkach i w wielkiej chłodni. Świadek jest też pewien, że w kasie w tym sklepie było kilkaset złotych, na pewno nie 50 złotych, może 500 – 700 zł, nie więcej niż 1000 zł. Według świadka N. w sklepie tym dzień wcześniej była wybita szyba w drzwiach wejściowych i w jej miejsce przykręcona została właśnie ta blacha, którą oni odkręcili („W pobliżu jeszcze leżały na chodniku szkła”). Tego, że oprócz P. W. (1) we włamaniu wziął udział także P. C. (1) świadek jest dlatego pewien, że pamięta, iż po włamaniu z powrotem tę blachę przykręcał właśnie C., a chodziło o to żeby ludzie nie widzieli, że jest zdjeta. Treść tych depozycji wskazuje, że świadek N. pomylił włamania. Jego zeznaniom (wyjaśnieniom) jednoznacznie przeczą bowiem pozostałe dowody. Z zeznań świadków I. B. i I. K. (k. 1066-1067, 1073-1074v, w zw. z k.3380) wynika, że włamanie nastąpiło nie przez odkręcenie blachy zabezpieczającej drzwi, po wybiciu w tych drzwiach dzień wcześniej szyby, tylko właśnie przez wybicie szyby, która przed zamknięciem sklepu w dniu bezpośrednio poprzedzającym włamanie wybita nie była. Jednocześnie oględziny procesowe pozwoliły ustalić, że włamanie nastąpiło przez wybicie szyby składającej się z dwóch tafli, z których zewnętrzna uległa popękaniu, pozostawiając odwzorowanie kształtu podeszwy obuwiu w miejscu uderzenia, a cała szyba na skutek tego uderzenia wypadła i leżała przy drzwiach we wnętrzu sklepu, nie zaś kawałki szkła, jak podał Ł. N. (protokół oględzin miejsca zdarzenia na k. 1070-1071, z fotografiami na k. 1084-1085). Zeznania świadków I. B. i I. K. przeczą ponadto kradzieży takiej sumy pieniędzy, o której powiedział Ł. N. (1). Zeznania tych świadków nie potwierdzają również kradzieży pół tony mięsa, a z arkuszy spisu z natury nie wynika aby stwierdzono brak pół tony mięsa (k. 1078-1081). Pozostaje mało realne by ubytek takiej masy mięsa pozostałego z poprzedniego dnia nie został zauważony przez świadka I. K., która zeznała, że zginęły wędliny, konserwy, pasztety, flaki (k. 1073v). Ł. N. (1) twierdził tymczasem, że owe pół tony mięsa nosili we dwóch w dużych torbach do mieszkania właśnie P. C. (1), kilkakrotnie obracając. U C. miało ono zresztą być tylko chwilę i zaraz, za 20 – 30 minut zostało wyniesione do pasera. Nawiasem mówiąc pół tony mięsa sprawcy mieli wynosić ze sklepu we dwóch, i to nosząc do mieszkania C., chociaż przecież N. mieszkał w tym samym bloku, a włamania mieli dokonać z P. W. (trzej przenieśliby pół tony mięsa znacznie szybciej). Pomijalną okolicznością jest już, że ów sklep znajduje się nie pod numerem 14, jak zeznał Ł. N. (1), tylko pod numerem 12. Zeznania Ł. N. (1), pomimo zadeklarowanego przez świadka stopnia ich pewności, nie odpowiadają tym samym ustalonym bezspornie faktom gdy chodzi o sposób dokonania włamania i jego okoliczności, a także o rodzaj i ilość skradzionych w tym sklepie rzeczy. Okoliczności te świadczą o pomyleniu przez Ł. N. zdarzeń faktycznych.

Skoro zaś świadek N. pomylił się, zapewniając o faktach nieprawdziwych, to sąd nie nabrał pewności, czy prawdziwe są zeznania tego świadka, gdy chodzi o mające z tymi faktami związek osoby, a już zwłaszcza, że wcześniej świadek w ogóle nie pamiętał o włamaniu do tego sklepu („Przypomniało mi się jeszcze włamanie” - k.1018). Obawy tej samej natury odniósł sąd także do składu osób mających brać, według świadka N., udział we włamaniu do pawilonu (...) (zarzut XV i XI), o czym też świadek ten, jako podejrzany, zrazu w ogóle nie pamiętał. Ł. N. (1), decydując się dobrowolnie przyznać do popełnienia czynów, których popełnienie nie było mu zarzucone, najpierw mówił o czterech włamaniach, by w końcu przypomnieć sobie, że było ich więcej (k. 1971). W przedstawionym tu otoczeniu procesowym zeznaniom świadka Ł. N. (1), nie popartym w takiej części innymi, uwiarygodniającymi je, dowodami ani okolicznościami pośrednimi, nie można było przyporządkować waloru wiarygodności, pozwalającego uznać ich wartość dowodową w zakresie pomówienia P. C. (1) o udział we włamaniu do sklepu (...) i pomówienia P. C. (1), i S. D. (2) o udział we włamaniu do pawilonu (...). W tej mierze depozycje Ł. N. (1) nie mogły, w uznaniu sądu, stanowić podstawy oparcia wyroku skazującego. Dlatego należało orzec jak w pkt 1 ppkt a, b części dyspozytywnej wyroku.

Zarzuty VII i XIV aktu oskarżenia

Wartość dowodowa zeznań świadka Ł. N. (1) została natomiast pozytywnie zweryfikowana wyjaśnieniami oskarżonego M. R. (2) (k. 3167v, 3168, 3268) w odniesieniu do czynów zarzuconych oskarżonym M. R. (2) i S. D. (2) w pkt VII i XIV aktu oskarżenia (k. 3267v-3268v, 775). M. R. (2) wyjaśnił, że w kradzieży dokonanej na szkodę pokrzywdzonych K. wspólnie i w porozumieniu z nim wzięli udział Ł. N. (1) i S. D. (2). Wyjaśnienia M. R. (2) świadczą więc o tym, że jeżeli chodzi o dane zdarzenie faktyczne, to Ł. N. (1) nie pomylił się. Wyjaśnienia oskarżonego R. i zeznania świadka N. stanowią tym samym wiarygodną podstawę dowodową ustalenia, że M. R. (2) i P. C. (1) 19 stycznia 2011 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą i z Ł. N. (1), poprzez otwarte drzwi dostali się do wnętrza domu rodziny K. przy ul. (...), skąd zabrali w celu przywłaszczenia wyroby ze złotej biżuterii, zegarki damskie i męskie o łącznej wartości 80.351 zł na szkodę B. K. i E. K.. Nieprzyznanie się przez oskarżonego C. do popełnienia tego czynu odpowiada przyjętej linii obrony i jest niezgodne z prawdą. Podstawę ustalenia składu, rodzaju i wartości skradzionych tym przestępstwem precjozów stanowiły zeznania B. K. (k. 1382-1383 w zw. z k. 3382v). Sąd nie przyporządkował wartości dowodowej zeznaniom świadków K. co do tego, że wyżej wymienieni sprawcy kradzieży skradli pozostałe przedmioty wymienione w zarzutach VII i XIV aktu oskarżenia. W tym zakresie zeznania świadków K. nie były zgodne z wyjaśnieniami (zeznaniem) Ł. N. i wyjaśnieniami M. R.. Sąd kierował się więc w tym względzie taką samą ostrożnością, jak wyrażona w akcie oskarżenia i wcześniej w postępowaniu ubezpieczeniowym co do tego, czy sprawcy włamali się do domu pp. K., czy weszli przez niezamknięte jedne z drzwi prowadzących do budynku (k. 1342, 1343-1347).

Zarzut VIII i XVII aktu oskarżenia

Sprawcy włamania do mieszkania S. D. (1) nie mogliby zrealizować tego zamierzenia, gdyby nie mieli gwarancji, że L. Z. (1) w taki sposób zaangażuje I. L. (1), iż ta nie wróci do swojego mieszkania wcześniej niż po włamaniu. Założony przez nich modus operandi (wycięcie otworu w drzwiach wejściowych) możliwy był bowiem do zrealizowania tylko w wypadku posiadania pewności, że sąsiadka z mieszkania naprzeciwko nie wróci przed zakończeniem przestępstwa. Dokonanie włamania możliwe było tym samym, tylko w wypadku nieobecności w mieszkaniu, którego drzwi znajdują się naprzeciw drzwi mieszkania tej pokrzywdzonej, sąsiadki I. L. (1). Powyższe ustalenie pozwala zaś uwiarygodnić twierdzenie Ł. N. (1), że oskarżona L. Z. (1) wiedziała, iż wyprowadzając z mieszkania I. L. (1) umożliwiła dokonanie przedmiotowego włamania. W tym zakresie pewność sprawców warunkowana musiała być świadomością L. Z. (1) co do tego, że staje się ona gwarantem niepowrócenia I. L. (1) do mieszkania przedwcześnie. Nieprzyznanie się oskarżonej sąd uznał za nieodpowiadające prawdzie, podyktowane chęcią uniknięcia odpowiedzialności karnej. Jednakże nie ma wystarczających podstaw do przyjęcia, że oskarżona L. Z. (1) wyprowadziła z mieszkania I. L. (1) cum animo auctoris, tj. w zamiarze bezpośrednim, w ramach zawartego porozumienia co do dokonania kradzieży z włamaniem do mieszkania S. D. (1). Dokonane ustalenia faktyczne wystarczają do uznania, że L. Z. (1), godząc się że w ten sposób będzie pomocna M. R. (2) w realizacji kradzieży z włamaniem do mieszkania S. D. (1), swoim zachowaniem ułatwiła dokonanie tego czynu.

Zarzut XVI aktu oskarżenia

A. D. (3) z domu B. zajmowała się wychowaniem dzieci i w domu pomagała mężowi prowadzić działalność gospodarczą, a mąż, W. D. zapewniał jej dostatni byt. Sam był jednak zazwyczaj w rozjazdach. W 2007 roku A. D. poznała M. E., który handlował narkotykami i zaszła z nim w ciążę (A. D.: k. 1615-1617 w zw. z k. 3165v). Zażyłość jaka połączyła A. D. z M. E. spowodowała, że A. D. (1) kilkakrotnie nie odmówiła M. E. pomocy w rozprowadzeniu marihuany, którą osobiście dostarczyła znanemu sobie Ł. N. (1) w partiach po 100-200 gram, łącznie pół kilograma (Ł. N. – k. 3269v-3270, 773). W tym zakresie sąd uznał za odpowiadające prawdzie zeznania i wcześniejsze wyjaśnienia Ł. N., ponieważ znajdują one pośrednie uwiarygodnienie, a mianowicie co do tła wydarzeń i towarzyszących im okoliczności w wyjaśnieniach samej oskarżonej D. (k. 1615-1617). Co więcej, podczas konfrontacji z Ł. N. oskarżona przyznała nawet w końcu, że pośredniczyła w odbiorze dla M. E. pieniędzy za narkotyki (k. 1985-1986 w zw. z k. 3165v). W zakresie, w jakim A. D. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu wyjaśnienia tej oskarżonej sąd uznał za nieodpowiadające prawdzie, bo podyktowane chęcią uniknięcia odpowiedzialności karnej.

2. Podstawy prawne wyroku nieomówione wyżej: art. 56 ust. 1 i 3, art. 64 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 18§3 k.k., art. 45§1 k.k., art. 46§1 k.k.

Przyjęcie, jak również przekazanie innej osobie niebędącej konsumentem substancji psychotropowej lub środka odurzającego w celu dalszej dystrybucji stanowi uczestnictwo w obrocie, ponieważ wprowadzaniem do obrotu jest, zgodnie z art. 4 pkt 34 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej jako: ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii; u.p.n.), odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych, prekursorów, środków zastępczych lub nowych substancji psychoaktywnych. W orzecznictwie sądów apelacyjnych zdecydowanie przeważa przy tym stanowisko, zgodnie z którym znaczną ilością środka lub substancji wprowadzanych do obrotu lub będących przedmiotem obrotu jest już ilość wystarczająca do odurzenia kilkudziesięciu osób (m. in.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 24 lipca 1997 r., II AKa 94/97, KZS 1997, Nr 8, poz. 47; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 2 marca 2015 r., II AKa 296/14, nie publ.).

Sprawca wyczerpuje ustawowe znamiona czynu zabronionego określonego w art. tempore criminis 64 (obecnie w art. 64§1) ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie tylko, gdy zabiera te przedmioty osobie, która jest ich legalnym właścicielem, lecz także osobie, która posiada je sprzecznie z przepisami ustawy (*lege non distinguente nec nostrum est distinguere*). Podnoszone wcześniej w doktrynie i judykaturze zastrzeżenia i argumenty na rzecz przeciwnego zapatrywania dotyczyły niemożności przypisania odpowiedzialności za kradzież narkotyków nieznajdujących się w legalnym obrocie na podstawie przepisów kodeksu karnego sankcjonujących normy, które chronią własność i posiadanie rzeczy ruchomej (art. 278-280 k.k.) i wychodziły ze słusznego założenia, że własność oraz posiadanie sprzeczne z prawem nie podlegają ochronie prawnej. Jednak przedmiotem ochrony w przepisach sankcjonujących ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie jest własność ani posiadanie środków i substancji, których ta ustawa dotyczy, tylko ochrona życia i zdrowia przed potencjalnym zagrożeniem. Kwestia pozostawania lub niepozostawania w obrocie przedmiotu owej czynności wykonawczej jest zatem obecnie niesłusznie uważana w orzecznictwie i aprobującym je piśmiennictwie za kluczowe zagadnienie dla analizy typu czynu zabronionego. Tymczasem treść art. 64 u.p.n. nie pozwala postawić w analizowanym zakresie żadnego wniosku. Nie stanowi o tym, że odpowiedzialności podlega sprawca, który zabiera w celu przywłaszczenia środek, substancję, mleczko makowe lub słomę makową (teraz także nowe substancje psychoaktywne) pozostające w legalnym obrocie (cudze). Pominięcie w treści tego przepisu znamienia rzeczy cudzej jest właśnie istotne dla analizy jego zawartości normatywnej. Rzeczą cudzą (art. 278-280 k.k.) jest taka rzecz, która ma właściciela. Pomijalną z punktu widzenia art. 64 u.p.n. pozostaje natomiast okoliczność, czy określone w nim rzeczy mają właściciela. Przepis nie stawia żadnych ograniczeń co do tego, czyj ma być przedmiot czynności wykonawczej, tym bardziej nie wprowadza żadnych warunków odnoszących się do tego, czy ma być on posiadany zgodnie, czy sprzecznie z prawem. Wyczerpuje zatem ustawowe znamiona czynu zabronionego w komentowanym przepisie nie tylko zabranie w celu przywłaszczenia środka, czy substancji tam wskazanych, posiadanych zgodnie z przepisami ustawy, lecz także posiadanych wbrew tym przepisom, a także zabór w celu przywłaszczenia środka, czy substancji niczyjej, np. porzuconej lub zgubionej. A ponieważ ustawa nie wprowadza

tu takiego ograniczenia, to nie należy go w trybie poza ustawowym do niej wprowadzać. Co więcej, *ratione legis* ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii stanowi objęcie penalizacją możliwie pełnego obszaru chronionego zakresem sankcjonowania. Nie ma również powodów uznania potrzeby dodatkowej (wzmocnionej) ochrony prawnokarnej cudzej rzeczy ruchomej w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii. Dlatego za uznaniem, że przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa stypizowanego w art. 64 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii są narkotyki bez względu na to, czy znajdują się w legalnym obrocie, przemawiają nie tylko względy wykładni językowej i logicznej, ale także celowościowej. Za przedmiot czynności wykonawczej czynu zabronionego spenalizowanego w art. 64 u.p.n. należy zatem uznawać każdy środek, substancję, słomę lub mleczko makowe, o których mowa w tym przepisie, niezależnie od tego, kto jest ich właścicielem, posiadaczem i czy w ogóle mają właściciela lub posiadacza (tak: M. Kulik, Komentarz do art. 64 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w: *Mozgawa M. /red./, Pozakodeksowe przestępstwa przeciwko zdrowiu. Komentarz, WKP 2017*).

Reasumując, sąd okręgowy rozpoznający przedmiotową sprawę nie podziela stanowiska Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu zajętego w wyroku z 4 listopada 2015 roku, II AKz 275/15 (LEX nr 1960139) i aprobujących je glos: A. B., *Prokuratura i Prawo 2017/2*, s. 182 i nast.; K. S., *Prokuratura i Prawo 2019/7-8*, s. 32 i nast. Podziela natomiast w znacznej części argumenty glosy krytycznej B. G., *OSP 2017/3*, s. 143 i nast.).

Przypisanie A. D. (1) i L. Z. (1) działania wspólnie i w porozumieniu (z M. E. – D., z M. R. i Ł. Z.) wymagało ustalenia, że oskarżone działały *cum animo auctoris*. Porozumienie może bowiem dojść do skutku w każdej formie, nawet w sposób dorozumiany, ważny jest jedynie zamiar współdziałania z drugą osobą w wykonaniu czynu zabronionego. Współdziałający muszą jednak mieć właśnie świadomość wspólnego wykonywania czynu zabronionego, która obejmuje całość zachowania sprawczego w zakresie jego ustawowych znamion (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 11 października 2000 r., II AKa 120/00, Prok. I Pr., wkł., 2001/5/26), a to oskarżonym D. i Z. udowodnione nie zostało. W oparciu o okoliczności pośrednio wynikające z udowodnionych faktów nie dało się uzyskać pewności, że A. D. i L. Z. działały *cum animo auctoris*, a nie wyłącznie *cum animo socii*. Przyjęcie tezy przeciwnej pozostawałoby w sprzeczności z zasadą rozstrzygania nieusuniętych na drodze dowodowej wątpliwości na korzyść oskarżonego. Z kolei fakt, że uczestniczące w taki sposób w przestępstwie oskarżone uzyskały *post factum* pełną świadomość tego w czym uczestniczyły, nie może mieć wpływu na ich odpowiedzialność karną.

Działaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (art. 33§2 k.k.), choćby przez przysporzenie jej komu innemu (art. 115§4 k.k.), odpowiada z samej istoty zamiar bezpośredni kierunkowy (w celu). Tymczasem L. Z. (1) przypisany w wyroku czyn, mający postać pomocnictwa, popełniła w zamiarze ewentualnym. Dlatego grzywna na podstawie art. 33§2 k.k. nie mogła być tej oskarżonej wymierzona. Uzyskanie efektu piętnującego i prewencyjnego kary, w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania, uzasadniało natomiast wymierzenie grzywny na podstawie art. 71§1 k.k.

Przepadek korzyści

Ze sprzedaży narkotyków oskarżeni S., R., R., R., D. czerpali wymierne korzyści materialne obejmujące każdorazowo różnicę między ceną zakupu, a ceną zbycia nabytej marihuany. Pojęcie korzyści majątkowej obejmuje natomiast sumę przychodu uzyskanego ze sprzedaży przypisanej ilości środka odurzającego, ponieważ korzyścią majątkową jest korzyść osobiście odnoszona przez sprawcę, jak i – odzwierciedlone w uzyskanej cenie zbytu – korzyści osiągnięte już wcześniej przez wytwarzającego ów środek, hurtownika i każdego kolejnego pośrednika w obrocie, który dalej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ów środek zbywa (art. 115§4 k.k.). Jednak na podstawie art. 45§1 k.k. obligatoryjne jest orzeczenie przepadku nie korzyści majątkowej *in globo*, tylko korzyści majątkowej osiągniętej wyłącznie przez sprawcę (jej równowartości). Przepadkowi na tej podstawie prawnej podlega zatem nie suma korzyści uzyskanych przez wszystkich uczestników obrotu daną partią (ilością) środka odurzającego, składających się na cenę ostatniego w tym obrocie zbycia, tylko korzyść majątkowa, którą osiągnął sprawca, a więc stanowiąca różnicę między zapłaconą przez niego ceną nabycia, a uzyskaną ceną zbytu. Do wniosku takiego prowadzą zresztą nie tylko przedstawione wnioski wykładni językowej i logicznej, ale także względy wykładni celowościowej i systemowej. Przyjęcie przeciwnego stanowiska prowadziłoby bowiem, w wypadku skazywania producenta, hurtownika i kolejnych uczestników obrotu danym środkiem odurzającym, do kilkakrotnego orzekania przepadku jednej i tej samej korzyści majątkowej. To

zaś stanowiłoby bezpodstawne wzbogacenie Skarbu Państwa. Dlatego sąd okręgowy orzekający w przedmiotowej sprawie nie podzielił utrwalonego w orzecznictwie sądów apelacyjnych poglądu, że podlegająca przypadkowi na podstawie art. 45§1 k.k. równowartość korzyści majątkowej, którą sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa stypizowanego w przepisach ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, to nie osiągnięty przez niego zysk, łączący się z pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania, a ekwiwalent wyrażony pieniędzmi, odpowiadający kwocie, rzeczy lub prawu uzyskanych ze zbycia, precyzyjnie określonego w przypisanym mu czynie, środka odurzającego lub psychotropowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 czerwca 2015 r., II AKa 253/14, Lex nr 1761766; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 marca 2015 r., II AKa 34/15, KZS 2015/4/84; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 lutego 2014 r., II AKa 324/13, Lex nr 1439340).

W tym względzie przyjął sąd, że:

- A. S. osiągał na jednym gramie marihuany, jako rozprowadzający ją, korzyść majątkową w równowartości co najmniej 30 % ceny zbycia (30% z 16 zł = 4,80 zł, a 20 kg x 4.800 zł = 96.000 zł), do czego dochodzi korzyść uzyskana z przekazanych S. przez R. i N. 3 kg marihuany i 2 kg amfetaminy, tj. co najmniej 9.000 zł (zatrzymana przez (...) 1/5 część – vide supra s. 10),

- wykonującemu polecenia podwładnemu R. R. A. S. dawał, zdaniem sadu, nie więcej jak 1/8 część ceny grama dostarczanej M. R. i Ł. N. marihuany, czyli 2 zł (16 kg x 2.000 = 32.000 zł), z ostrożności natomiast sąd przyjął, że za samo przekazanie A. S. 3 kg marihuany i 2 kg amfetaminy od R. i N., R. R. nie miał zapłacone,

- R., R. i D. osiągnęli korzyść w ramach czynu przypisanego w pkt 3 wyroku po 13.000 zł (wyżej: s. 10), a R. – pkt 4a wyroku – kupował od J. po 13 zł, sprzedawał po 17,50 zł (4,50 zł x 100 gram = 4500 zł), zaś od N. – pkt 4 b wyroku – dostawał w cenie po 16 zł za gram, sprzedawał po 19 zł, ponieważ marihuana od (...) była najlepsza (3000 zł x 2 kg = 6.000 zł),

- nabytą od (...) w cenie po 16 zł za gram marihuanę M. R. sprzedawał konsumentom po 18-20 zł za gram, a N. przeważnie po 25 zł (k. 3266). Wobec nieprzyznania się przez S. D. do winy sąd przyjął więc, że oskarżony ten sprzedawał marihuanę konsumentom po 19 zł za gram. Na D. N. nie zarabiał lub zarabiał 1 zł na gramie, a więc z ostrożności należało przyjąć, że z jednego kilograma (pkt 7 wyroku) D. osiągnął nie mniejszą korzyść majątkową niż 2.000 zł (19 zł – 17 zł = 2 zł na gramie).

3. Wymiar kary

Sąd wymierzył oskarżonym kary proporcjonalne do stopnia ich winy i szkodliwości społecznej przypisanych czynów, biorąc przy tym pod uwagę, że:

- oskarżeni R., R., D., S., R., D. i Z. byli karani (k. 2353-2369), co stanowi okoliczność obciążającą w stopniu proporcjonalnym do liczby i charakteru przestępstw, za które zostali skazani;

- dotychczasowa karalność L. Z. (1) dotyczy przestępstw o niższym stopniu szkodliwości społecznej, a A. D. (1) jest matką samotnie wychowującą i utrzymującą dziecko oraz ma dobrą opinię w miejscu zamieszkania (k. 3368-3369);

- poza tym obie oskarżone popełniły przypisane w wyroku czyny pod wpływem partnerów, z którymi wówczas pozostawały w związku faktycznym, dlatego zasługiwały na łagodniejszy wymiar kary;

- oskarżony P. C. (1) nie był natomiast karany (k. 3376), a więc nie obciąża go ta okoliczność,

- przyznanie się oskarżonego M. R. (2) do popełnienia zarzuconych czynów, złożenie wyjaśnień, stanowiących w istotnym zakresie podstawy dowodowe ustaleń i stwarzających możliwość weryfikacji w oparciu o nie pozostałego materiału dowodowego, jest istotną okolicznością łagodzącą.

Dlatego oskarżonemu R. wymierzone zostały kary jednostkowe, a w rezultacie i kara łączna aż trzykrotnie niższe od kar na jakie zasługiwał w przeciwnym wypadku. Ze względu na wysoką szkodliwość społeczną popełnionych przestępstw i skalę działalności przestępczej tego oskarżonego sąd nie dostrzegł natomiast możliwości złagodzenia w większym stopniu wymierzanych temu oskarżonemu kar.

Przy wymiarze kar łącznych znaczenie miał związek przedmiotowo-podmiotowy łączący przestępstwa pozostające w zbiegu realnym oraz odstęp czasowy, w jakim zostały one popełnione. Poza tym wziął sąd w tym względzie pod uwagę, że kara łączna jest syntezą reakcji karnej wobec sprawcy czynów pozostających w realnym zbiegu. Powinna zatem realizować cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Grzywny zostały wymierzone z uwzględnieniem rozmiaru korzyści majątkowej, jaką poszczególni oskarżeni zamierzali odnieść i odnieśli z przestępstwa, przy wzięciu pod uwagę sytuacji rodzinnej i materialnej każdego z nich.

4. Inne rozstrzygnięcia wyroku

Zgodnie z ustalonymi w prawie zasadami zasądzenie odszkodowania następuje według stanu z chwili wyrządzenia szkody, ale według cen z chwili przyznania odszkodowania. Wymaga tego realność zobowiązań. Relacja ta zmieniła się na przestrzeni ponad 12 lat, jakie upłynęły od czasu wyrządzenia szkody spowodowanej kradzieżą z włamaniem do mieszkania S. D. (1). Dlatego sąd podzielił stanowisko oskarżycielki posiłkowej co do potrzeby zapewnienia realności zobowiązaniu sprawcy szkody (k. 3260v), jako w pełni uzasadnione. Ryzyko związane w tym względzie z umyślnym wyrządzeniem drugiemu szkody poprzez popełnienie przestępstwa i z pozostawianiem przez kilkanaście lat w zwłoce z obowiązkiem naprawienia wyrządzonej w ten sposób szkody obciąża przestępcę, a nie pokrzywdzonego.

Pokrzywdzeni K. nie złożyli wniosku o naprawienie szkody wyrządzonej kradzieżą dokonaną z ich mieszkania. Nie wykazali także minimalnej choćby inicjatywy w kierunku zainteresowania toczącym się postępowaniem karnym przeciwko M. R. (2) w tym przedmiocie. Zlekceważyli nawet wezwanie w charakterze świadków, co w sytuacji gdyby oskarżony M. R. (2) nie zdecydował się złożyć wyjaśnień przyjętych za dowód w sprawie, doprowadziłoby do zakłócenia sprawnego przebiegu postępowania. Dlatego sąd, w ramach prawa do uznania, przewidzianego w art. 46§1 k.k., nie zdecydował się orzec w procesie karnym o obowiązku naprawienia szkody. Pokrzywdzeni mają tu natomiast otwartą drogę do uzyskania odszkodowania od sprawcy na drodze procesu cywilnego.

5. Koszty procesu

Wydatki postępowania wyniosły: 526,95 zł za postępowanie przygotowawcze (k. 2252); 2.327,36 zł należności świadków wezwanych na rozprawę; 1.143,26 zł koszty doprowadzenia osób; 76,68 zł wywiad kuratora (tom Należności sądowe). Sumę tych wydatków sąd rozdzielił proporcjonalnie, biorąc pod uwagę proporcje, w jakich postępowanie obejmowało ich sprawy oraz częściowe uniewinnienie niektórych oskarżonych i umorzenie postępowania. Należności przypadające od oskarżonych mających obrońców z urzędu powiększają koszty tej obrony, z wyjątkiem zwolnionej w tej części L. Z. (1).